

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/2/2023
Identifikačné číslo spisu:	2119200494
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2119200494.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. B., narodeného XX. B. XXXX, S., t. č. U. N. a U. na M. R., R., X. XX/XXX, W., zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Kropajom, PhD., Piešťany, Mudroňova 7356/51, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 20C/9/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 07. júna 2022 č. k. 11Co/95/2021-145, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 09. augusta 2021 č. k. 20C/9/2019-108 zamietol žalobu, a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Vo svojom odôvodnení súd prvej inštancie skonštatoval, že nakoľko žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, s výnimkou jeho tvrdení o hodnote motorového vozidla, súd ich považoval za nesporné. Napriek uvedenému ale dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

1.2. Súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) môže súd vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru prokurátorom, v ktorom prokurátor uviedol, že nezistil žiadne pochybenie v postupe vyšetrovateľa, a s jeho postupom sa stotožnil. Súd prvej inštancie na základe uvedeného nemal za preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu. Súd v konaní rovnako nemal za preukázaný vznik škody tvrdenej žalobcom, resp. jej výšku, nakoľko žalobca nenavrhoval žiadne dôkazy na preukázanie skutočnej výšky škody. Rovnako nemal súd prvej inštancie preukázanú ani príčinnú súvislosť medzi údajným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody,

keď do vzťahu medzi postupom vyšetrovateľa a vznikom škody vstúpila nepredvídateľná protiprávna udalosť, a to krádež vozidla. Príslušníci Policajného zboru nezanechali auto žalobcu neuzamknuté, parkovalo na ulici tak, ako je bežné pri parkovaní motorových vozidiel. Krádež motorového vozidla tak mohla nastať bezohľadu na to, či boli kľúče žalovanému vydané alebo nie. Tvrdenia žalobcu o ochrane majetku pred krádežou súd prvej inštancie vyhodnotil ako špekuláciu, pretože ku krádežiam dochádza aj vtedy, keď majú osoby motorové vozidlo zaparkované pri svojich obydlích. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno.

1.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 07. júna 2022 č. k. 11Co/95/2021-145 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

2.

2.1. Odvolací súd k námietke žalobcu ohľadom nevykonania viacerých dôkazov, najmä výsluchu žalobcu a ním navrhovaných svedkov, a nerozhodnutím o týchto procesných návrhoch na doplnenie dokazovania uviedol, že nie je pravdou, že by súd prvej inštancie o návrhoch žalobcu žiadnym spôsobom nerozhodol. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 09. augusta 2021 poučil prítomných v zmysle § 181 ods. 2 CSP, určil ktoré tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná/nevykoná, a súčasne strany oboznámil s predbežným právnym názorom. Následne boli strany vyzvané, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, a následne uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, keď nepovažoval za potrebné vykonať žalobcom navrhované dôkazy, pričom súd prvej inštancie svoj postup odôvodnil i v odôvodnení rozsudku v bode 5.

2.2. K námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúceho z § 191 CSP. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované § 220 ods. 2 CSP, a nemožno mu nič vyčítať.

2.3. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie správne vychádzal z § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého mohol súd prvej inštancie vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru prokurátorom, z ktorých vyplynulo, že pochybenie vyšetrovateľa nebolo zistené. Vzhľadom na nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, ako prvej podmienky priznania nároku na náhradu škody, bolo už podľa odvolacieho súdu nadbytočným zaoberať sa splnením ďalších predpokladov existencie zodpovednosti štátu za vzniknutú škodu. Na ďalšie argumenty strán, nespôsobilé ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúce do zbytočných podrobností, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalobca vo svojom dovolaní zopakoval celý priebeh konania, rozhodnutia nižších súdov a svoju doterajšiu argumentáciu. Následne uviedol, že pokiaľ dovolateľ písal na prokuratúru, tak mu vždy odpovedala nekonkrétne, niekedy mu neodpovedala, a venovala sa inému, ako podstate problému. Dovolateľ je presvedčený, že prokuratúra podržala vyšetrovateľa, keďže kvôli nečinnosti vyšetrovateľa stálo auto na cudzom mieste odkiaľ bolo ukradnuté. Dovolateľ ďalej tvrdil, že je presvedčený, že má kúpnu zmluvu k predmetnému vozidlu doma, ale vzhľadom na obmedzenie osobnej slobody ju nemôže zabezpečiť, pričom je presvedčený, že hodnotu vozidla je možné zistiť aj porovnaním cien vozidiel na internete. Podľa žalobcu konajúce súdy zabudli opomenúť, že čl. 6 Dohovoru zaručuje aj to, aby bola strana konania prítomná na súdnom

pojednávani, a naďalej trvá na svojom vypočutí ako aj vypočutí ním navrhovaných svedkov. Ďalej sú súde podľa žalobcu viazané len Ústavou SR a zákonmi, a preto sa nemôžu vyhovárať, že nemôžu rozhodnúť inak, keď prokuratúra ani Inšpekcia Policajného zboru v preskúmaní nenašla chyby. Dovolateľ má za to, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a nedal odpovede na zásadné žalobcom uplatnené argumenty. V závere poukázal na to, že súde majú rozhodovať v obdobných veciach rovnako a zachovať tým právnu istotu a predvídateľnosť práva. Vzhľadom na uvedené požiadal dovolací súd, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení v úvode poukázala na to, že žalobca neuviedol v čom má nesprávne právne posúdenie spočívať, a neodkázal ani na ustálenú judikatúru. Podľa žalovanej žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno, a nebol preukázaný nesprávny úradný postup, vznik škody a ani príčinná súvislosť medzi nimi. Žalovaná uviedla, že žalobca v zmysle § 420 CSP namieta nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, pričom v konaní ani neuviedol, aké skutočnosti sa nimi mali preukazovať, nakoľko skutkový stav nebol v konaní sporný. Rovnako mala žalovaná za to, že na pojednávaní konanom dňa 09. augusta 2021 neuviedla žiadne nové skutočnosti, len rozviedla jej argumentáciu, a skutočnosti ktoré žalobca uviedol k hodnote vozidla sú len tvrdeniami, ktoré nie sú spôsobilé uniesť dôkazné bremeno. V závere navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v plnom rozsahu potvrdil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom na obsah podaného dovolania dovolací súd už na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súde prvej a druhej inštancie ako skutkové súde, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má síce dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takéto vady v prejednávanej veci nezistil (viď nižšie).

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

7. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdeným vadám zmätočnosti.

7.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Najvyšší súd s použitím interpretačného pravidla uvedeného v § 124 ods. 1 CSP ustálil, že žalobca v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP namietal nedostatok dôvodov (nepreskúmateľnosť), ktorá zmätočnosť podľa jeho názoru spočívala v tom, že odvolací súd nereagoval na jeho odvolaciu argumentáciu (bez bližšej špecifikácie opomenutej argumentácie), že nižšie súdy nevykonali ním navrhované dokazovanie, žalobca nebol prítomný na pojednávaní a nižšie súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy.

9. K tvrdeniu dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vyjadril ku všetkým jeho relevantným výhradám, ktoré boli v rozsahu nastolenom žalobcom v podanom dovolaní právne významné k jeho nosným dôvodom. Dovolaním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, obsah odvolania ako aj vyjadrenie protistrany i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Rovnako sa odvolací súd v bodoch 11 a 12 vysporiadal s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dokazovanie, a v bodoch 15 a 22 až 28 sa vysporiadal so všetkými ostatnými podstatnými námietkami žalobcu, pričom v bode 28 odôvodnil aj to, prečo sa s ostatnými argumentami strán nezaoberal. Odvolacím súdom vyslovené závery tak nemožno považovať za svojvoľné, či celkom zjavne neodôvodnené. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. V prípade ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie vecí; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že je rozhodnutie odvolacieho súdu neodôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

10. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva

aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). V neposlednom rade dovolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca podaným dovolaním brojil proti skutkovému stavu zistenému nižšími súdmi, ani namietaná okolnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Navyše je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v zásade nepatrí ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97)

11. V danom prípade ďalej žalobca vyvodil prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keď namietal, že konajúce sudy opomenuli uviesť, že čl. 6 Dohovoru zaručuje, aby bola strana prítomná na súdnom pojednávaní, a rovnako uviedol, že naďalej trvá na vypočutí svedkov. V súvislosti s námietkou žalobcu o nevypočutí svedkov dovolací súd dáva do pozornosti rozsudok súdu prvej inštancie, bod 5 (na ktorý v bode 12 odkázal aj odvolací súd), v ktorom bolo žalobcovi dostatočne zrozumiteľne vysvetlené, prečo ním navrhované dokazovanie nebolo nevyhnutné pre ustálenie skutkového stavu veci. Dané situácie nastávajú v prípade dôkazných skutočností nemajúcich k prejednávaniu veci relevanciu, pretože nemôžu viesť k objasneniu skutočností a otázok podstatných pre dané konanie, resp. môžu byť dokonca i výrazom zdržovacej procesnej taktiky (podporne pozri napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 2172/14, sp. zn. II. ÚS 2067/14, resp. rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/2915/2011, sp. zn. 22Cdo/2055/2020). V posudzovanej veci sudy oboch inštancií vzhľadom na ostatné vykonané dokazovanie, mali za dostatočne preukázané nesplnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody.

11.1. Napokon i keď právna úprava ukladá stranám konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu a vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu. Najvyšší súd nemohol v tejto súvislosti prehliadnuť, že žalobca bol na pojednávaní konanom pred prvostupňovým súdom dňa 9. augusta 2021 kvalifikovane zastúpený advokátom, ktorý nad rámec jeho vyjadrenia, že žiada vypočuť žalobcu na preukázanie skutočností uvedených v žalobe a vyjadreniach neuviedol žiadne nové dôvody, pre ktoré je navrhované dokazovanie dôležité, pričom medzi sporovými stranami uvádzaný skutkový stav ani nebol sporný. Navyše nosné dôvody zamietnutia žaloby spočívali v nepreukázaní existencie podmienky priznania nároku na náhradu škody - nesprávnosti úradného postupu.

12. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené dovolanie žalobcu v tejto časti podľa § 447 písm. c) CSP odmietol ako neprípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

13. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

13. 1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13.2. Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť svojho dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R

83/2018).

13.3. Aby teda určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí ísť predovšetkým o otázku právnú. Jej riešenie sa bezprostredne odvíja od aplikácie (výkladu, interpretácie) noriem hmotného alebo procesného práva (napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, Civilných procesných kódexov a pod.). Nemôže ísť (len) o otázku skutkovú, teda takú, ktorá sa spravidla spája s tvrdeniami sporových strán a býva predmetom dokazovania.

14. V súvislosti s dovolaním žalobcu podaným podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uvádza, že okrem formálneho označenia ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, v podanom dovolaní neformuloval právnú otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorú mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Dovolateľ v rozsahu prípadného nesprávneho právneho posúdenia veci (iba) nesúhlasil s rozhodnutiami nižších súdov, v dovolaní v podstate zopakoval celú svoju predsúdnu (odvolaciu) argumentáciu a prezentoval posudzovaný súdny spor cez prizmu ním opakovane prezentovaného dokazovania (bez väzby na nosné právne závery súdov) i jeho hodnotenia a predstrel vlastné posúdenie veci, podľa ktorého malo byť žalobe vyhovené.

14.1. Ani pri vynaložení zvýšeného úsilia (§ 124 ods. 1 CSP) dovolací súd nevedel z takto podaného dovolania zistiť právnú otázku, ktorú dovolateľ namietal, a od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dané odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

14.2. Dovolateľ ani nešpecifikoval konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.

14.3. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní žalobcu nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 CSP, čo zakladá dôvod pre odmietnutie takéhoto dovolania.

15. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

16. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP (dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f) CSP (dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP).

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.